

i København, altsaa indskrænker den almindelige Valgret for Københavns Vedkommende. Jeg tvivler ikke paa, at for de fleste Medlemmer i denne Sal er det i og for sig langt mere magtpaaliggende, hvad der sker paa Landet end i København, fordi de fleste Medlemmer her ere knyttede til Landet, men jeg er dog aldeles overbevist om, at den Tanke, at en betydelig Udvidelse af Valgretten i Sognekommunerne paa Landet skulde købes med selv en mindre Indskrænkning af Valgretten i København, vilde blive modtagen med den skarpeste og mest indignerede Protest fra saa godt som hele dette Tings Side. Man vilde sige: Nej, den almindelige Valgrets Princip er noget, som der ikke handles om.

Og desuden, jeg er virkelig ikke i Stand til at indse, hvorfor vi ikke skulde faa de humane Bestemmelser i Loven uden Bestemmelserne om Pryglestraffen. Der er ingen, der vil paastaa, at den højtærede Justitsminister ikke skulde være villig til at tage mod disse humane Bestemmelser, hvis de kom alene. Den højtærede Justitsminister har udtalt som sit Ønske, at vi gøre disse Eksperimenter saavel i strafformildende som i strafskærpene Retning sammen, men jeg tror ikke og vil ikke tro, at han til syvende og sidst, hvis den samlede Lovgivningsmagt, Folketinget og Landstinget, skulde erklære sig for de foreslaaede Lempelser i vor Straffelovgivning, de foreslaaede humane Fremskridt, skulde vægre sig ved at modtage dem og ved at indstille dem til Kongens Sanktion, naar Pryglene ikke kom med. Jeg tror det ikke. Og at disse humane Bestemmelser skulde møde en afgørende Modstand i Landstinget, tror jeg heller ikke. Vi have ingen Grund til at tro dette. Ikke mindst efter den Tale, som blev holdt af Højregruppens Ordfører her i Tinget, det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen), og i øvrigt efter, hvad man ellers har hørt om den Ting, tror jeg, at disse humane Fremskridt ville kunne føres igennem i Landstinget uden at være ledsagede af eller knyttede til noget Tilbageskridt.

Det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) rettede en højstemt Appel til mine bedre Følelser, fordi jeg blandt andet i min Tale havde nævnt, at Straffen let kunde komme til at virke som en Underklassestraf. Det bedrøver mig at maatte sige, at jeg har ikke forbedret mig en Smule, selv efter hans smukke Appel til mine bedre Følelser. Jeg tror at turde

paastaa, at enhver, der kender noget til den menneskelige Natur, skal give mig Ret i det, jeg sagde, hvilket ikke var det, at den danske Dommerstand med Forkærlighed vilde anvende denne Straf som en Underklassestraf. Jeg sagde, at den danske Dommerstand vilde for den langt overvejende Dels Vedkommende være en Modstander af Pryglestraffen og vilde kun anvende den overordentlig modstræbende, og den vilde i mange Tilfælde, hvor der var mindste Mulighed for at frikende Folk, som burde straffes, men med en anden Straf, nødtes til at frikende dem hellere end at ikende dem Pryglestraf, og denne Uvillie og Modbydelighed mod Pryglestraffen vilde navnlig komme frem over for Folk af deres egen Klasse, med hvilke de paa en eller anden Maade have Forbindelse ved Bekendtskab paa første eller anden Haand. Man maa kende meget daarligt den menneskelige Natur, hvis man ikke vil give mig Ret i, at saaledes ville Forholdene blive.

Det ærede Medlem mente, at Pryglestraffen virkede saa grumme stærkt paa Folks Fantasi, saa alene det, at der var Udsigt til den, skulde virke afskrækkende. Men atter her taler Erfaringen saa fuldstændig imod ham. Den er jo prøvet, prøvet til Overflod over alt og har ikke virket paa Fantasien, og her i Landet, hvor man bruger den mod de unge Forbrydere, viser det sig netop, at blandt disse unge Forbrydere ere Forbrydelserne voksede i langt stærkere Grad end blandt Forbrydere, paa hvem der ikke anvendes Legemsstraf. Medens der i Tiden fra Femaaret 1866—70 til Femaaret 1886—90 er en Forøgelse af Forbrydelserne blandt Mænd i Almindelighed af 12 pCt., tiltog Forbrydelserne blandt unge Mennesker mellem 15 og 20 Aar med 52 pCt. og blandt Børn under 15 Aar med 120 pCt. Disse Tal, som saa mange andre — man kunde vedblive at forøge deres Rækker — ere og blive talende, og man kommer ikke bort fra dem. Hvorfor i Alverden skulde Prygl staa som mere afskrækkende for den forhærdede Bølles Fantasi end for den unge Labans eller Barnets? Jeg tror, at man snarere maa sige, at man i den yngre Alder vel kunde gøre Indtryk paa Fantasien og afskrække med slige Straffe langt snarere end i den voksne Alder og blandt forhærdede Vane-forbrydere.

Saa har man ogsaa villet bortvifte denne Tale om Konsekvenserne. Man har villet sige: Ja, man taler om Konsekven-